

като знаеше, че Стефанка бѣ много прилежна ученичка, извика я само да прочете стихотворението.

Съ това учителътъ искаше да каже на другитѣ *лѣниви* ученички, че макаръ Стефанка да бѣше болна, пакъ по добръ отъ тѣхъ ще прочете стихотворението.

Всички замръзнаха, като чуха името на Стефанка. Едни мислѣха, че тя ще иска извинение, загдѣто бѣше болна; други се чудѣха защо вдигатъ слабата Стефанка, която не бѣше на урока; а тѣзи които не знаеха стихотворението почти се зарадваха, защото още една тѣхна другарка, може би, не ще знае урокътъ.

Стефанка най-напрѣдъ се поизчерви, послѣ стана и полека, но сладко захвана да чете стихотворението. Всички слушаха съ внимание — Стефанка никждѣ не сбърка. Учителътъ разбра че тя знае наустъ стихотворението, затова покани я да го каже.

Стефанка направи и това, ала тѣй хубаво, че всички останаха зачудени.

Нейнитѣ другарки, като знаеха, че тя до прѣди малко разпитваше за стихотворението, а сега тѣй добръ го казваше, разбраха всичко. Тѣ си спомниха, какъ Стефанка ходѣше изъ училищната стая съ разтворена книга въ рѣка.... Тя учеше самичка урока си. Тогава всички си рекоха:

„Стефанка винга си знае уроцитѣ“. И учителътъ прибави: „*Прилежната ученичка винаги си знае уроцитѣ*“.

